

Arrest

nr. 159 485 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 november 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 8579 van de Raad van 12 maart 2008, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 6 februari 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 17 maart 2014 ontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekers verblijfsaanvraag van 6 februari 2014 om medische redenen wordt op 6 mei 2014 gegrond verklaard en verzoeker wordt tijdelijk gemachtigd tot een verblijf in België, met name voor de duur van één jaar.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 augustus 2015 de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 29 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vervolgens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde .*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden. Betrokkene heeft daarnaast enkel een Albanees identiteitskaart in zijn bezit.

Betrokkene maakt ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- HA.12.L1.0068/2014 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- HA.12.L1.016160/2013 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- TG.50.L1.003890/2010 voor opzettelijke vernielingen door PZ Tongeren-Herstappe

Op 28/12/2015 werd betrokkene echter opnieuw geïntercepteerd door PZ Hazodi inzake een winkeldiefstal en werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf. Wegens de verschillende inbreuken bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 09/09/2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 27/11/2006 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 24/10/2007. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 31/01/2008) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 02/03/2008.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 17/04/2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/11/2013. Deze beslissing is op 13/11/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft verschillende regularisatieaanvragen ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 waarvan de laatste op 05/02/2014.. Deze aanvraag werd aanvankelijk onvankelijk verklaard op 17/03/2014 waardoor betrokkene een geldige verblijfstitel verkreeg (A-kaart geldig tot 20/06/2015). Op 18/08/2015 werd een aanvraag tot verlenging van zijn BIVR geweigerd waarbij ook een bevel om het grondgebied (geldig 30 dagen) werd afgeleverd.. Deze beslissing is op 09/09/2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 28/12/2015 dat hij een medische behandeling ondergaat in België. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van de DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene maakt ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- HA.12.L1.0068/2014 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- HA.12.L1.016160/2013 voor gewone diefstal door PZ Hazodi

- TG.50.L1.003890/2010 voor opzettelijke vernielingen door PZ Tongeren-Herstappe

Op 28/12/2015 werd betrokkene echter opnieuw geïntercepteerd door PZ Hazodi inzake een winkeldiefstal en werd vastgesteld dat betrokkene in illegaal verblijf. Wegens de verschillende inbreuken bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde.

Betrokkene werd door de gemeente Zonhoven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de

raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker langer op het grondgebied van het Rijk verblijft dan de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verweerder wijst er eveneens op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad benadrukt evenwel dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de ernst van het middel te onderzoeken dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen zoals in casu de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn belang behoudt bij de door hem ingediende vordering in het licht van het middel gestoeld op artikel 3 van het EVRM.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij vertrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing geen enkele melding maakt van het feit dat verzoeker uitermate ernstig ziek is.

Er is vastgesteld dat verzoeker lijdt aan AIDS.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in Albanië, houdt voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zal voor de rest van zijn leven de noodzakelijke behandeling moeten volgen. Verzoeker zal dagelijks medicatie moeten nemen.

Verzoeker dient ook stipt opgevolgd te worden gelet op de ernst van de aandoening.

Het eventuele stoppen van de behandeling kan lijden tot overlijden.

Op 6 mei 2014 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoekschrift conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een BIVR.

Evenwel op 18 augustus 2015 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing genomen waarbij het BIVR niet langer mag verlengd worden, stellende dat er voldoende medicatie zou zijn in het land van herkomst.

Niet enkel is dat strijdig met artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, dat bepaalt:

'De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.'

Hieruit volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dient te motiveren waaruit de wijziging van omstandigheden bestaat.

Doch daarnaast dient het gesteld te worden dat de gezondheidszorg in Albanië uitermate beperkt is.

En dit terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een beslissing betekent dat hij het grondgebied dient te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het moge duidelijk zijn dat de zorgen, en de opvolging, die verzoeker behoeft, geenszins toegankelijk én beschikbaar zijn voor verzoeker.

Dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar ALBANIË.

Dat het ziektebeeld van verzoeker uitermate ernstig is.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest niet correct is, alsook dient vernietigd te worden.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Hij voegt bij zijn vordering verder twee medische attesten van 18 augustus 2014 en 21 december 2015 van Prof. Dr. I. G., Internist-infectioloog. Het attest van 18 augustus 2014 wijst erop dat verzoeker lijdt aan een chronische aandoening waarvoor hij "dagelijks stipt op het juiste tijdstip medicatie moet innemen". Het attest van 21 december 2015 stelt dat verzoeker lijdt aan een HIV infectie die wordt behandeld met antiretrovirale therapie. Er wordt op gewezen dat verzoeker in 2013 een vergevorderde immuundeficiëntie (CD4=0) kende en zijn afweer intussen gedeeltelijk is hersteld doch er gelet op de eerdere vergevorderde immuundeficiëntie een risico is op een snelle achteruitgang van de immuniteit bij een onderbreking van de antiretrovirale therapie. Zij wijst erop dat er lange wachttijden kunnen zijn voor inclusie in een programma en het opstarten van de medicatie tegen HIV in Albanië, en dit in het specifieke geval van verzoeker "bijzonder ongunstig" is.

3.3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij stel vast dat het middel integraal gericht is tegen de beoordeling van verzoekers medische situatie.

De verzoekende partij schijnt er aan voorbij te gaan dat de aanvraag tot verlenging van een BIVR werd geweigerd op 18.08.2015 en dat hieraan een uitgebreid medisch advies voorafging.

In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij er terecht op gewezen dat de aanvraag die werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd op 18.08.2015. Verzoekende partij voldoet bijgevolg niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zodat er door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op grond van artikel 7, alinea 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft zich terecht gebaseerd op de al genomen beslissing in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk melding maakt van het gegeven dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er wordt dus wel degelijk gemotiveerd om welke reden de gemachtigde in casu van oordeel is dat een bevel om het grondgebied te verlaten, diende te worden afgeleverd.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een medisch attest d.d. 21.12.2015, merkt de verwerende partij op dat uit dit attest allerm minst blijkt dat de situatie van de verzoekende partij zou zijn verslechterd/gewijzigd.

Zo verklaart de behandelende arts dat hij "nog steeds van mening is dat, hoewel er in Albanië een nationaal programma bestaat voor behandeling van HIV, de toegang en zorg bij terugkeer zonder sociaal netwerk moeizaam ken verlopen."

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er op heden een risico bestaat op schending van een hogere rechtsnorm bij een verwijdering.

Ook werd de verzoekende partij door de centrumarts onderzocht op 29.12.2015 en er werd geoordeeld dat de verzoekende partij geschikt is om in het gesloten centrum te verblijven.

De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig."

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het komt in beginsel aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS. 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Aldus dient verzoeker in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Albanië.

In casu verbindt verzoeker de schending van artikel 3 EVRM aan zijn medische situatie.

In verband met de schending van artikel 3 van het EVRM voor wat betreft ernstig zieke personen heeft het EHRM reeds volgende principes vooropgesteld:

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het EHRM zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51). De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("*a very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Met betrekking tot het geval dat aan het Hof voorgelegd werd, oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig

aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een arts-adviseur aangesteld door verweerder op 22 april 2014 vaststelde dat bij verzoeker een hiv-infectie werd vastgesteld waarvoor hij inmiddels een antiretrovirale therapie volgde. Hij oordeelde dat gelet op het gegeven dat verzoeker in december 2013 een dermate lage immuniteit had (CD4: 0) verzoeker gelet op zijn gezondheidstoestand niet in staat was om te reizen. Op basis van dit advies werd verzoeker toegelaten tot een tijdelijk verblijf gedurende één jaar in België. Bij beslissing van 18 augustus 2015 werd deze verblijfsmachtiging niet verlengd, na een advies van een arts-adviseur van 6 augustus 2015 dat de immuniteitswaarden van verzoeker zijn verbeterd en de vereiste antiretrovirale therapie en opvolging door een geneesheer-internist beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in zijn herkomstland Albanië. Een beroep tegen deze laatste beslissing is nog hangende voor de Raad.

Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat op het ogenblik dat verzoeker op 28 december 2015 wordt tegengehouden door de politie hij hierbij onder meer een medisch attest d.d. 21 december 2015 opgesteld door Prof. Dr. I. G., internist-infectioloog, voorlegde waarbij deze attesteert dat verzoeker in 2013 een vergevorderde immuundeficiëntie (CD4=0) had. Zij wijst erop dat de afweer intussen gedeeltelijk is hersteld, doch er een risico is op een snelle achteruitgang van de immuniteit bij onderbreking van de antiretrovirale therapie. Zij erkent dat er in Albanië een nationaal programma bestaat voor de behandeling van HIV, doch benadrukt dat de toegang tot de zorg zonder sociaal netwerk moeizaam kan verlopen en er lange wachttijden kunnen zijn voor inclusie in een programma en het opstarten van de medicatie tegen HIV. Zij benadrukt dat dit in het geval van verzoeker "*bijzonder ongunstig*" is.

De Raad stelt vast dat in de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen melding wordt gemaakt van de medische problematiek van verzoeker. Wat de terugleiding naar de grens betreft wordt wel geduid dat verzoeker een verdere verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en dat de eerdere vaststelling dat geen aandoening voorligt bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volstaat opdat kan worden aangenomen dat geen schending dreigt van artikel 3 van het EVRM. Er wordt gesteld dat niet blijkt dat verzoekers medische situatie sindsdien achteruit is gegaan. Er blijkt evenwel noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder bij het nemen van deze beslissing specifiek rekening heeft gehouden met voormeld medisch attest dat melding maakt van problemen om onmiddellijk de medicamenteuze behandeling in het land van herkomst te verkrijgen en waaruit blijkt dat een onderbreking van de antiretrovirale therapie voor verzoeker "*bijzonder ongunstig*" is en dit nu dit kan gepaard gaan met een snelle achteruitgang van de immuniteit, gelet op de eerdere vergevorderde immuundeficiëntie.

De Raad benadrukt dat in casu de situatie zich voordoet waarbij verzoeker dreigt gedwongen te worden teruggestuurd naar zijn herkomstland Albanië nadat hij werd opgepakt tijdens een politiecontrole in het kader van een winkeldiefstal. Er blijkt aldus niet dat verzoeker in dit verband de nodige voorbereidende maatregelen in acht heeft kunnen nemen die gepaard gaat met een effectieve terugkeer naar het land van herkomst, bijvoorbeeld op het vlak van het voorzien van de nodige medicatie die hem toelaat een eventuele periode te overbruggen om bij terugkeer naar het herkomstland aldaar de vereiste behandeling op te starten. Door de voorlegging van voormeld medisch attest van de behandelende specialist-geneesheer wees verzoeker voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing het bestuur ook uitdrukkelijk op het gegeven dat een onderbreking van de antiretrovirale therapie een risico inhoudt op een snelle achteruitgang van de immuniteit, gelet op het feit dat verzoeker in 2013 een vergevorderde immuundeficiëntie (CD4=0) had, en dit in zijn specifieke geval "*bijzonder ongunstig*" is, evenals op het gegeven dat de onmiddellijke opstart van de medicatie tegen HIV problematisch kon zijn. De Raad wenst in dit verband ook te benadrukken dat de eerdere bij verzoeker vastgestelde vergevorderde immuundeficiëntie, waarvan de behandelende geneesheer-specialist aangeeft dat deze zich opnieuw kan voordoen bij onderbreking van de noodzakelijke medicamenteuze behandeling, voor het bestuur reeds aanleiding was om verzoeker te machtigen tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, na een advies van een arts-adviseur dat deze ziekte-toestand dermate ernstig was dat het niet aangewezen was voor verzoeker om te reizen.

Er blijkt uit de stukken die voorliggen niet de minste bekommernis omtrent het door verzoeker bij zijn aanhouding aangehaalde ernstige risico van een onderbreking van de behandeling. Er blijkt weliswaar

dat verzoeker werd onderzocht door een centrumarts waarbij werd vastgesteld dat hij geschikt is om in het (gesloten) centrum te verblijven, doch er blijkt niet dat enig onderzoek plaatsvond naar het aangehaalde ernstige risico op onderbreking van de medische behandeling gelet op de gedwongen terugkeer of dat het bestuur de bekommernis had maatregelen te nemen om zich ervan te verzekeren dat er geen sprake zal zijn van een onderbreking van de behandeling, bijvoorbeeld door het voorzien van de nodige voorraad medicatie.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder, net als in zijn beslissing, op het gegeven dat verzoekers medische situatie reeds werd onderzocht in het kader van de beslissing genomen op 18 augustus 2015 waarbij een verdere verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. Hierboven werd er evenwel reeds op gewezen dat thans de situatie zich voordoet van een gedwongen terugkeer waarbij verzoeker, die dagelijks stipt de vereiste medicatie dient te nemen en waarbij melding wordt gemaakt van een ernstig risico ingeval van onderbreking van deze dagdagelijkse behandeling, niet de nodige voorbereidende maatregelen in acht heeft kunnen nemen die gepaard gaat met een effectieve terugkeer naar het land van herkomst, bijvoorbeeld op het vlak van het voorzien van de nodige medicatie die hem toelaat een eventuele periode te overbruggen om bij terugkeer naar het herkomstland aldaar de vereiste behandeling op te starten. Hij heeft het bestuur voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gewezen op een ernstig risico van een onderbreking van de medicamenteuze behandeling. Zonder op zich te betwisten dat de medicatie voorhanden is in het land van herkomst, wijst de behandelde geneesheer-specialist op het gegeven dat het opstarten van de medicamenteuze behandeling in het herkomstland enige tijd kan duren terwijl elke onderbreking in deze behandeling in het specifieke geval van verzoeker *“bijzonder ongunstig”* is gelet op zijn eerdere vergevorderde immuundeficiëntie. Op dit specifieke punt wordt in de nota in wezen niet geantwoord en dit werd als dusdanig ook niet behandeld in het eerdere medische advies van een arts-adviseur van 6 augustus 2015 dat aanleiding gaf tot de beslissing van 18 augustus 2015. Deze vraag is evenwel bijzonder relevant en pertinent in het kader van een eventuele gedwongen terugkeer.

Gelet op het ernstig karakter van de aandoening van verzoeker en het feit dat hij een medisch stuk voorlegde dat wijst op een risico op een onderbreking van de stipt te nemen dagelijkse medicamenteuze behandeling dat op zijn beurt een ernstig risico op een snelle achteruitgang van de immuniteit van verzoeker tot gevolg kan hebben hetgeen in het bijzonder in de situatie van verzoeker, gelet op zijn eerdere vergevorderde immuundeficiëntie, door de behandelende geneesheer-specialist als *“bijzonder ongunstig”* wordt beschouwd, en het ontbreken van het concrete en actueel standpunt van verweerder met betrekking tot dit risico of het voorzien in dit verband van gepaste maatregelen, kan een schending van artikel 3 van het EVRM prima facie in deze stand van het geding niet worden uitgesloten. In casu betreft het een uitzonderlijk geval van een ernstig zieke persoon die door de uitvoering van de bestreden beslissing prima facie een ernstig risico loopt teruggeleid te worden naar een land waar zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.

In dit verband beklemt de Raad dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich geen schorsende werking heeft. Evenmin heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring (en schorsing van de tenuitvoerlegging) tegen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard werd, een schorsende werking.

Het eerste middel middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker wederom op zijn ziekte en benadrukt hij het probleem van de continuïteit van zijn behandeling waardoor zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze dreigt te verslechteren.

3.4.2.2. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak en nu het eerste middel van verzoeker in de aangegeven mate ernstig is, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker bij een gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst, in casu Albanië, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari 2016 door:

mevr. I. CORNELIS

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS